

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.217 van 23 maart 2000
in de zaak A. 84.452/VII-18.398.**

In zake : XXX,
wonende te BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 31 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 1999, tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster België binnenkomt op 18 januari 1998 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 7 april 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 18 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat betrokkene in Azerbeidzjan problemen zou hebben gehad naar aanleiding van haar Russische origine en de activiteiten van haar zoon voor de Musavat-oppositiepartij. Vanaf 1990 zouden betrokkene en haar zoon (Y. V.) gediscrimineerd geweest zijn omwille van hun Russi-

sche origine. Deze discriminatie bleef beperkt tot verbale discriminatie, vooral vanwege hun Azerbeidzjaanse burens. Als reactie op deze discriminatie zou betrokkene's zoon zich in 1992 aangesloten hebben bij de Musavat-oppositiepartij die zou ijveren voor de bestrijding van discriminatie en de eerbiediging van de mensenrechten. Vanaf het moment dat de burens dit te weten gekomen waren werd betrokkene voor de eerste maal geslagen. Zij zou hiervoor naar de politie geweest zijn maar haar klacht werd niet geaccepteerd omwille van haar Russische afkomst. Als gevolg van deze slagen zou betrokkene hartklachten gekregen hebben en zou zij zes maand gehospitaliseerd geweest zijn. Haar zoon zou in 1992 of 1993 (betrokkene kon de precieze datum niet geven) voor een jaar gevangen genomen zijn omwille van zijn lidmaatschap bij de Musavat-partij. Terwijl haar zoon opgesloten was, zou betrokkene nog herhaaldelijk bezoek gekregen hebben van een zekere autoriteit (betrokkene kan niet meedelen welke) die hun appartement doorzochten. Ook na zijn vrijlating gingen fouillages door. Op 25 oktober 1998 besloot betrokkene samen met haar zoon het land te verlaten. Zij kwamen op 18 november 1998 in België aan waar ze dezelfde dag asiel aanvraagden. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal stelt enkel gevlucht te zijn omwille van de problemen van haar zoon. Op het Commissariaat-generaal verklaart zij in 1996 of 1997 zes maand gehospitaliseerd geweest te zijn omwille van hartklachten als gevolg van slagen vanwege haar Azerbeidzjaanse burens. Haar zoon stelt echter op het Commissariaat-generaal dat zijn moeder één maand gehospitaliseerd was omwille van tandproblemen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken liet betrokkene echter na haar hospitalisatie mee te delen en verklaart geen aanslag op de lichamelijke integriteit gekend te hebben. Er kan dan ook geen geloof aan haar fysieke vervolging worden gehecht. Met betrekking tot de door betrokkene verklaarde ondergang discriminatie (pesterijen) dient te worden opgemerkt dat deze onvoldoende ernstig is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te wettigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er voor betrokkene's zoon eveneens een bevestigende beslissing werd genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft

overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, doordat een adjunct-adviseur door de slechte vertaling van een tolk haar verhaal slechts voor de helft heeft genoteerd, dat verzoekster immers niet, zoals de Commissaris-generaal stelt, voor zes maanden werd gehospitaliseerd, maar wel gedurende zes maanden in behandeling was bij verschillende artsen, dat ze in deze periode gedurende één maand effectief gehospitaliseerd was omwille van hartklachten en ter verwijdering van de overblijfselen van tanden tengevolge van de mishandelingen, dat de ondergane discriminatie geen loutere pesterijen zijn, maar dat het gaat om verbale discriminatie die na verloop van tijd in geweld is omgeslagen, dat verzoekster immers tengevolge van slagen bijna al haar tanden heeft verloren en dat zij psychisch bijna tot zelfmoord werd gedwongen, dat het vaststellen van kleine verschillen tussen de verklaringen van de verschillende gezinsleden als motief, de bestreden beslissing niet afdoende steunt;

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde in 1996/1997 voor een periode van zes maanden te zijn gehospitaliseerd, dat verzoekster hier uitvoerig over werd ondervraagd, zodat hier niet van enige verwarring sprake kan zijn, dat verzoekster nooit enige opmerking maakte over een eventueel vertaalprobleem, dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tevens betrekking hebben op tegenstrijdigheden met verzoeksters eigen verklaringen, dat verzoekster immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zij geslagen werd, dat ze de vraag of haar fysieke integriteit werd aangetast negatief beantwoordde (verhoorverslag DVZ, 18 november 1998, p. 45);

Overwegende dat, ongeacht de periode gedurende dewelke verzoekster zou zijn opgenomen in het

ziekenhuis, verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat haar fysieke integriteit niet werd aangetast; dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal dan weer zware mishandelingen aanvoerde tengevolge waarvan zij in het ziekenhuis werd opgenomen; dat een dusdanige tegenstrijdigheid de kern van de asielaanvraag raakt en niet te wijten kan zijn aan een louter vertaalprobleem; dat op het eerste gezicht enkel dit motief reeds van aard is de bestreden beslissing te schragen; dat overigens, ingeval er een taalprobleem rijst, de betrokkene het bestuur hier in het belang van een goed verloop van de asielprocedure onmiddellijk op moet wijzen; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van artikel 14 van het EVRM aanvoert, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het risico dat verzoekster in haar land van oorsprong loopt omwille van het politieke engagement van haar zoon;

Overwegende dat het tweede middel zich beperkt tot een loutere herformulering van de asielmotieven; dat de bestreden beslissing de ongeloofwaardigheid van deze motieven heeft vastgesteld; dat deze vaststelling op het eerste gezicht niet wordt betwist; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.

)